

clamada: "La Sardana, és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan". I després, va escriure un himne a l'Empordà, i un music genial, en va fer una sardana que és al cor de tots els catalans. De llavors ençà, la Sardana esdevingué una obra musical, una obra d'art. Pep Ventura acabava d'infantar els fills que li donarien eternitat i immortalitat. I la Sardana, va fugir del Vallespir i de l'Empordà, de la Garrotxa i de la Selva gironina. Es a dir, no en va fugir, ja que hi tenia les seves arrels ben fondes. Va solament florir a d'altres llocs. De la Selva gironina, va saltar a Barcelona, cap i casal de Catalunya. D'allà se'n va anar per tot arreu, fins les contrades catalanes que l'ignoraven. I la Sardana va esdevenir la dansa de tots els Catalans, la dansa nacional. Catalunya ja tenia una musica: i era l'Empordà que li havia donat.

I dels nostres dies ha volat encara més lluny; se n'ha anat a fer niu a les terres occitanes. Ciutats com Tolosa del Llenguadoc, Montpeller, Carcassona, Montalban, fins a París i Londres, per tot on hi ha Catalans, la Sardana hi és present.

Lluís Millet, el gloriós director de l'Orfeó Català, en un article de la Revista "Emporium", cap allà l'any 1905, quan tot just la Sardana feia els primers passos fora del seu niu, ja donava el seu crit d'alarma i expressava la seva temença, pels entrabancs que podria trobar. El genial music va dir coses sublimes en els seus escrits. Va dir: "La Sardana és ordre, cadència, harmonia del gest, realització corporal de la melodia de l'ànima commoguda, idealització dels moviments del cos, espiritualització de la part formal de l'ésser humà, això és el què deu ésser la dansa digna de l'home".

La Sardana no pot esdevenir com un "souvenir" de vacances, com un objecte amb el qual se'n fan cartes postals. La Sardana no ha estat mai una cosa on els comerciants se'n han pogut aprofitar. De costum, les ballades són gratuïtes i tothom hi pot anar. No conec cap compositor de sardanes, digne d'aquest nom, que s'hagi fet ric composant-les. Els compositors de sardanes, no són ni "ídols", ni "prínceps", ni "papes". Són musics senzills, modestos, el que no vol dir que no siguin eixerits i eminents.